

Litteratur om retspsykiatri og autisme - en afdækning

Af Camilla Kunz, psykolog, Ph.D.
PsykologCompagniet

"Autism is the fastest
growing disability today"

(Bartley, 2006)

Som citatet af Bartley (2006) indikerer, vokser antallet af personer med autismespektrumforstyrrelser (ASF) støt. Bartley (2006) angiver samtidig at kønsforskellen er 4 til 1, hvor flere drenge end piger får diagnosen. I USA er der i 2005 blevet oprettet et "Combat Autism Act", der skal forsøge at dække de udgifter personer har i forhold til behandling af autisme. Endvidere skriver Bartley (2006), at personer med ASF er i større risiko for at komme i kontakt med retslige institutioner samt at blive offer for andres kriminelle handlinger end almenbefolkningen (se også Little 2002). I Danmark er ASF i de seneste år oftere blevet diagnosticeret indenfor for den retslige kontekst. I 2004 afholdt Videnscenter for Autism og Justitsministeriet Retspsykiatrisk Klinik den første konference i Danmark netop om dette emne. Personer med specifik viden om emnet gik sammen for at etablere en gruppe, der kunne udbrede deres viden på området, og der blev skrevet artikler, blandt andet en oversigtsartikel af Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004).

Siden 2004

Siden 2004 er der sket meget; og dog. Trods ASF til tider bliver nævnt i forbindelse med kriminalitet og voldshandlinger, er vi stadig ikke i stand til at besvare nogle af de vigtigste spørgsmål vedrørende kriminalitet blandt personer med ASF. På en konference afholdt af *'International Association of Forensic Mental Health Services'* i Wien i 2008, hvor flere hundrede præsentationer blev holdt, var Asperger kun nævnt i titlen én gang (Carr, 2008).

Denne oversigtsartikel er en litteraturoversigt over ny forskning, og fokuserer derfor primært på

forskning foretaget i 2004 eller senere. Dog inkluderes viden og forskning foretaget tidligere også, i håbet om at sætte den nyere forskning i perspektiv. Hensigten har været at skabe et overblik over de typer af kriminelle handlinger, personer med ASF begår. Ligeledes behandles ASF i retslige kontekster kort, med fokus på en debat om, hvorledes disse personer bør behandles. I artiklen *'Direkte eller indirekte forhold mellem Autismespektrumforstyrrelse (ASF) og kriminalitet'* fokuseres der på, hvorfor personer med ASF begår kriminalitet, og en hypotetisk model præsenteres. Endvidere præsenteres en kort introduktion til risikovurdering for ny kriminalitet i forhold til personer med ASF i artiklen *'Risikovurdering – hvad skal vi se efter hos kriminelle personer med Autisme spektrum forstyrrelse'* Som det vil fremgå, er der lang vej endnu i forhold til de fleste af disse emner og vores konkrete og praktiske viden herom.

Typer af kriminelle handlinger blandt personer med Autisme spektrum forstyrrelse (ASF)

Forekomsten af ASF hos personer med en kriminel historie varierer fra undersøgelse til undersøgelse. Disse variationer afhænger af, hvordan diagnosen blev stillet i de respektive studier, samt hvilken population man undersøgte (Hejlskov Jørgensen & Pedersen, 2004). Når man læser litteraturen, er det derfor nødvendigt at forholde sig til a) hvordan og hvornår diagnoserne blev stillet og b) hvordan kriminalitet bliver defineret, hvilket også kan variere fra land til land.

Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004) skrev på baggrund af en litteratursøgning en artikel om personer med ASF i en retslig kontekst. De angav, at antallet af personer med ASF med en historie af kriminalitet, varierede mellem 1,5% og 15%, alt afhængig af, hvor og hvordan diagnosen var blevet stillet. På baggrund af deres litteratursøgning angav Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004), at kriminelle med ASF ofte ikke vinder noget ved

deres kriminalitet. Det vil sige, at de ikke er instrumentelle i deres handlinger, så som for eksempel personer, der udøver kriminelle handlinger for at opnå specifikke goder, så som penge eller hælervarer. Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004) angav også, at personer med ASF sjældent begår kriminelle handlinger, mens de er påvirket af nar-kotiske substanser eller alkohol, noget der ellers er udbredt blandt kriminelle generelt (e.g. Blackburn, 1993). Endelig angav forfatterne til oversigtsartiklen også, at personer med ASF sjældent begår deres kriminelle handlinger om natten. Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004) argumenterede, at da vores viden om ASF er vokset betragteligt i de senere år, er vi blevet bedre til at diagnosticere. Dette har medført, angav forfatterne, at vi er begyndt at se disse personer i sammenhænge, hvor de tidligere ikke figurerede, så som i det retslige system. I forlængelse heraf mener nærværende forfatter, at det er vigtigt, at dette system og de involverede instanser bliver bedre rustet til at kunne håndtere disse personer.

Siden 2004 er mængden af forskning og litteratur steget støt, men langsommeligt. Søgning på litteratur indenfor området resulterer oftest i casestudier, som ikke giver et overordnet billede og heller ikke tillader analyser af, hvad der er karakteriserende for personer med ASF, der begår kriminelle handlinger. De egentlige videnskabelige undersøgelser, der findes, er ofte baseret på en lille gruppe, så som af Wahlund og Kristensens undersøgelse fra 2006. De undersøgte personer, der havde begået dødelig vold mod andre. De sammenlignede personer med ASF og antisocial personlighedsforstyrrelse, hvor der i den førstnævnte gruppe var otte personer og i sidstnævnte 27. Den sidste gruppe var endvidere delt op i to grupper, hvor den ene bestod af personer, der primært handlede impulsivt og den anden gruppe af personer, som var kontrollerede i deres handlinger. ASF var vurderet ved brug af kriterierne defineret i *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder* (DSM-IV, APA 1994). De fandt, at personer med ASF anvender færre våben, er mindre påvirket af substanser i gerningsøjeblikket og er mere reaktive end instrumentelle i deres handlinger, fund som stemmer overens med de karakteristika rapporteret af Hejlskov Jørgensen og Pedersen (2004). Endvidere var personer med ASF også mindre tilbøjelige til at have været udsat for fysiske overgreb gemmen deres opvækst, hvilket er blevet fundet blandt personer med voldelig adfærd, især blandt

piger (e.g. Widom & White, 1997). Et problem med undersøgelsen udført af Wahlund og Kristensen (2006) er, at gruppen af ASF-personer er lille; at udføre statistiske analyser med en gruppe på otte personer kan lede til, at man ikke finder potentielt eksisterende forskelle mellem de grupper, der sammenlignes, eller at de forskelle, man finder, er 'chance-fund'. Dette betyder, at konklusioner kun varsomt kan etableres, indtil yderligere forskning foreligger. Det, der dog taler for, at deres resultater er valide, er, at tidligere forskning har rapporteret lignende resultater.

I 2005 udførte Woodbury-Smith, Clare, Holland, Kearns, Staufenberg, og Watson en interessant undersøgelse, hvor de fokuserede på forskellige funktionsniveauer hos personer med ASF, for at finde frem til, hvad der adskilte personer med ASF med og uden kriminel adfærd fra normalbefolkningen. De matchede 21 personer med ASF og kriminel adfærd med 23 personer med ASF uden kriminel adfærd og 23 personer fra normalbefolkningen. ASF var vurderet ved brug af ICD-10 kriterier (World Health Organisation, WHO, 1992). Kriminel adfærd var: mord (N=2), forsøgt mord (N=1), ildspåsættelse (N=5), blottelse (N=3) og overfald (N=3). Endvidere var der kriminel adfærd uden vold mod person, nemlig mordtrusler (N=5) og tyrannisering (N=1).

De sammenlignede disse grupper i forhold til deres Theory of Mind (ToM; i den pågældende undersøgelse reflekterede dette evnen til at sætte sig i en anden persons sted og vide, hvad personen føler, ved analyse af deres øjenuddtryk. Testpersonen skulle derefter vælge det ord, de mente passede til sindstilstanden af øjenuddtrykket). Eksekutive funktionsniveau (EFN) blev vurderet ved brug af 6 forskellige planlægnings-, organiserings- og fleksibilitetsopgaver, samt emotiongenkendelse. Sidstnævnte blev undersøgt ved brug af billeder af 6 forskellige emotioner, nemlig glad, ked af det, sur, frygt, forfærdelse, og overraskelse. Woodbury-Smith og kolleger (2005) fandt, at personer med ASF og kriminel adfærd ikke var forskellige fra normalbefolkningen i forhold til ToM eller EFN.

Det vil sige, at disse personer var ligeså gode til at sætte sig i andres sted og havde tilsvarende planlægnings- og organiseringssevner samt fleksibilitet. Derimod var personer med ASF og ingen kriminel adfærd dårligere til at sætte sig i andres sted (nedsat ToM) og havde lavere EFN end den norma-

le befolkningsgruppe. Det, der adskilte personer med ASF og kriminel adfærd fra normalbefolkningen, var, at førstnævnte gruppe ikke formåede at aflæse emotionen frygt hos andre. Hvis disse resultater kan valideres ved yderligere forskning, betyder det, at man kan arbejde på at lære personer med ASF og kriminel adfærd, især kriminel adfærd rettet mod andre personer, at tyde frygt hos andre, hvilket potentielt kan få dem til at indse de negative konsekvenser af deres adfærd og dermed mindske den kriminelle adfærd. Det kræver dog, at disse personer ikke har komorbid (dvs. sameksisterende) psykopati-træk (Rogers, Viding, Blair, Firth, & Happe, 2006; se også Pedersen under forberedelse).

Denne undersøgelse af Woodbury-Smith og kolleger (2005) er yderst interessant og relevant i forhold til at udvide vor viden om, hvordan personer med ASF, som også involveres i kriminel adfærd, adskiller sig fra andre mennesker. Dog er der nogle problemer med undersøgelsen. For det første er der ikke kontrolleret for IQ, trods at WAIS-resultater var optaget for hver person. Det kan tænkes, at gruppen af personer med ASF og kriminel adfærd er intelligente nok til at vide, hvordan personer med forskellige øjenudtryk føler, men hvorvidt de i virkeligheden kan sætte sig i andres sted, synes ikke målt præcist nok ved hjælp af de metoder, der blev anvendt i deres undersøgelse. For det andet kan det ligeledes være, at personer med ASF generelt ikke viser nedsat EFN, igen grundet deres intelligens. Det vurderes, at personer med ASF kan udvise gode EFN i testsituationer, hvor de skal løse opgaver, der kræver planlægning og fleksibilitet; men de har ofte store vanskeligheder med samme funktioner i hverdagsituationer, hvor konsekvenserne af deres handlinger kan resultere i, at deres hverdagsrutiner brydes, hvilket igen kan gøre personer med infleksibilitet og forhøjet stressfølsomhed ængstelige. I testsituationerne har det ikke en personlig konsekvens at ændre adfærd for at løse en opgave, og personer med høj intelligens, hvilket kan ses hos personer med Aspergers syndrom, kan eventuelt i testsituationer kamuflere deres, i virkeligheden, nedsatte EFN. Trods disse begrænsninger i undersøgelsen er det et stort skridt i den rigtige retning mod at få belyst, hvad der adskiller personer med ASF og kriminel adfærd fra den almene befolkning. En ting, der kunne have beriget undersøgelsen, ville være at have sammenlignet gruppen med ASF og kriminel handling med personer med kriminel adfærd uden

ASF for at se, hvad der adskiller forskellige grupper af kriminelle. Dette kræver yderligere forskning i fremtiden.

I Danmark har man også udført forskning indenfor området ASF og kriminalitet. Mouridsen, Rich, Isager, og Nedergaard (2007) undersøgte en population af 313 tidligere børne- og ungdomspsykiatriske patienter med gennemgribende udviklingsforstyrrelser. Disse personer var inddelt i 3 grupper indenfor ASF: infantil autisme (N=113), atypisk autisme (N=86) og Aspergers syndrom (N=114). Disse blev matchet og sammenlignet med 933 personer fra normalbefolkningen. Kriminel historie blev fastsat ved brug af Det Danske Kriminalregister. Mouridsen og kollegaer (2007) konkluderede, at der ikke synes at være et specifikt mønster for, hvilke typer af kriminalitet personer med ASF begår. Personer med infantil og atypisk autisme havde signifikant lavere antal kriminelle handlinger end kontrolgruppen, uafhængig af hvilken type adfærd, fokus blev rettet mod. Derimod lignede personer med Aspergers syndrom kontrolgruppen mere i forhold til involvering i kriminel adfærd. Personer med Aspergers syndrom havde signifikant flere ildspåsættelser end kontrolgruppen, og seksuelle forbrydelser nærmede sig signifikans, hvilket betyder, at der var en tendens til flere seksuelle forbrydelser hos personer med Aspergers syndrom end i normalgruppen, uden det dog kan fastslås sikkert. Kontrolgruppen var signifikant mere tilbøjelige til at involvere sig i indsmugling og brug af narkotika, end gruppen med Aspergers syndrom, hvilket synes at stemme overens med tidligere undersøgelser, der antager, at personer med ASF er mindre påvirket af stoffer end andre personer, der begår kriminelle handlinger (se oversigtsartikel af Hejlskov-Jørgensen & Pedersen, 2004).

Det er opmuntrende at se, at Danmark gør sig gældende i den internationale forskning på pågældende område; dog er der nogle problemer med Mouridsen og kollegaers (2007) undersøgelse. Deres sample bestod af personer, der havde været indlagt på børne- og ungdomspsykiatrisk afdeling på Københavns og Århus Universitetshospital. Patienterne var født i perioden 1945 til 1980, og var blevet re-diagnosticeret i 1985 oftest i forhold til ICD-9 (WHO, 1978), altså 9 år før den egentlige ASF diagnose kom til landet i 1994. De kilder, der henvises til for yderligere information for, hvordan forfatterne senere igen klassificerede po-

pulationen for at være mere samtidsreflekterende, giver desværre heller ikke et fyldestgørende billede. Derfor kan det ikke udelukkes, at nogle personer er fejl-diagnosticeret set med nutidige øjne. Resultaterne skal derfor behandles varsomt.

Sammenfattende må det således forlyde, at der endnu ikke er enighed om, hvorvidt der er en specifik type af kriminelle handlinger, der er karakteristisk for personer med ASF. I stedet synes denne befolkningsgruppe at fremstå som en heterogen gruppe, ganske som man også finder de blandt ikke-ASF personer, der begår kriminalitet. Dette er dog ikke ensbetydende med, at der ikke er brug for mere viden om netop denne befolkningsgruppe og det retslige system.

ASF i retslige kontekster

Trods argumentationerne i indledningen af nærværende artikel, er det dog ikke alle forfattere, der antager, at personer med ASF er i større risiko for at komme i kontakt med retssystemet, og nogle mener, at da personer med ASF ofte er meget regelbundet, begår de mindre kriminalitet end andre befolkningsgrupper (se fx Barnhill, 2007). Ikke desto mindre er fokus de sidste to årtier været vendt mod ASF og kriminalitet, og ifølge Haskins og Silva (2006) er forekomsten af højtfungerende ASF betydeligt højere i retslige institutioner end i den generelle befolkning.

I forlængelse heraf, er det yderst vigtigt, at det retslige system også kan følge med, og derved sikre en human og etisk rettergang. Det er vigtigt, at de personer, som har begået kriminalitet og hvor der kan være mistanke om ASF, bliver vurderet af klinikere med specifik viden om denne tilstand; ellers er der risiko for, at personen ikke modtager den støtte og behandling, som pågældende har krav på og gavn af.

I Danmark har der været tradition for, at personer med ASF, der kommer i kontakt med det retslige system, bliver diagnosticeret eller sidestilles med psykose diagnoser, især skizofreni. Ifølge Kramp, Lunn og Waaben (1996) finder man i dansk strafferet indenfor *sindssygdom og hermed ligestillede tilstande* blandt andet, at Aspergers syndrom sidestilles med sindssygdom (Kramp, Lunn, & Waaben, 1996, side 73). Sidestillingen mellem skizofreni og ASF er også rapporteret i andre lande, hvor forskning har vist, at personer, der tidligere er blevet

diagnosticeret skizofrene, senere bliver vurderet til at opfylde kriterierne for ASF (e.g. Hare, Gould, Mills, & Wing, 1999). Haskins og Silva (2006) postulerer ligeledes, at personer med ASF, der kommer i kontakt med retslige instanser, ofte ikke tidligere har fået stillet en egentlig ASF diagnose, og at denne først stilles i forbindelse med mental observation af pågældende; hvis den overhovedet blev stillet. Oftest var den stillede diagnose, hvis en sådan fandtes, skizofreni. Dette kan dog lede til, at den pågældende ikke modtager den nødvendige og bedste behandling, men i stedet risikerer at blive fejlbehandlet. Inden kritikken af disse tendenser bliver for hård, er det dog vigtigt at forholde sig, at metoderne til at vurdere tilstedeværelsen af ASF ikke var tilstrækkeligt udviklet og valideret i Danmark indtil 1994. Endvidere, som også påpeges af Raja og Azzoni (2001), kan det til tider være vanskeligt at differentiere mellem ASF eller skizofreni, da disse diagnoser til tider er sameksisterende hos nogle personer. Dog synes det vigtigt at etablere, hvad der er styrende hos den pågældende, således at personen modtager den rette behandling. Haskins og Silva (2006) argumenterede for, at klinikere bliver bedre til at opdage ASF blandt voksne kriminelle, for netop at kunne håndtere disse personer i retslige institutioner. De argumenterer, at personer med ASF ofte lærer at kompensere for de vanskeligheder de måtte have, og derved kan det være vanskeligt at identificere dem. For eksempel kan de have lært sig at håndtere nye situationer, eller udvise en fleksibilitet i en undersøgelsessituation, som derved forleder klinikeren til at overse den egentlige ASF. Eller personen kan have lært at begå sig passende i de fleste sociale sammenhænge, hvorfor det igen kan være svært at diagnosticere korrekt.

I forbindelse med retslige sammenhænge er viden om ASF karakteristika også vigtig. Det er især i forhold til, hvorvidt der er tale om egentlig sammenhæng mellem *actus reus* (selve den kriminelle handling) og *mens rea* (intention om at udføre den kriminelle handling). Med andre ord, havde pågældende intention om at forvolde skade på ofret eller handle i strid med loven eller skete det på grund af anden årsag. Ifølge Katz og Zemishlany (2006), som fokuserede mere specifikt på personer med Aspergers syndrom, er det yderst vigtigt at anerkende, at sådanne personer er karakteriseret ved vanskeligheder med at tolke og forstå sociale situationer samt vanskeligt ved at forstå andre personers sindstilstand og intentioner med de-

res handlinger (se dog fund præsenteret af Woodbury-Smith et al., 2005). De argumenterer, at grundet disse vanskeligheder vil mange personer med Aspergers syndrom, som begår kriminalitet, ikke kunne holdes ansvarlig for deres handlinger. Woodbury-Smith et al.'s (2005) synspunkt om ansvarlighed bliver også yderst vigtigt i forhold til, hvorvidt der efterfølgende bliver givet behandling eller primært straf. På baggrund af deres tre case-studies, antager forfatterne ligeledes, at en person med Aspergers syndrom ikke vil være i stand til at medvirke i selve retssagen. Hvorfor dette synspunkt præsenteres, præciseres ikke yderligere, end at forfatteren anerkender, at personer med Aspergers syndrom ikke er psykotiske, og at de oftest også besidder kognitive evner indenfor normalområdet. Deres synspunkt synes derfor at kunne debatteres; personen er altså ikke sindssyg, sådan som det ses hos personer med aktive psykoser, men har – ligesom disse – til tider en anderledes verdensopfattelse end almenbefolkningen. Hovedformålet må være, at man tilgodeser det enkelte individ, hans/ hendes grad af ASF, og tilbyder retslig hjælp via fagfolk, der har erfaring og forståelse for ASF vanskeligheder samt viden om det retslige system.

Konklusion

På baggrund af ovennævnte undersøgelser og litteratur vurderes det, at indenfor ASF er det personer med Aspergers syndrom der ligner 'almindelige' kriminelle mest og den gruppe mennesker med ASF, der begår mest kriminalitet sammenlignet med personer med infantil autisme og atypisk autisme. Endvidere vurderes det på baggrund af samme kilder, at der ikke forekommer specifikke typer af kriminel adfærd hos personer med ASF, dog har nogle undersøgelser peget på, at de er mere tilbøjelige til ildspåsættelse samt sædelighedskriminalitet. Før dette kan be- eller afkræftes skal der udføres flere undersøgelser, der anvender nutidige vurderingsinstrumenter, samt undersøgelser af større populationer af personer med ASF med kriminel adfærd, personer med kriminel adfærd uden ASF diagnoser, og personer fra almenbefolkningen. Dette arbejde vurderes at være et yderst vigtigt skridt for at kunne sikre den mest effektive interventions- og behandlingsmæssige tilgang til denne gruppe kriminelle.

Referencer

- American Psychiatric Association (1994). *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – Fourth Edition*. Washington DC: American Psychiatric Association.
- Bartley, J. J. (2006). An Update on Autism: Science, Gender, and the Law. *Gender Medicine*, 3(2), 73-78.
- Barnhill, G. P. (2007). Outcomes in Adults With Asperger Syndrome. *Focus on Autism and Other Developmental Disabilities*. 22(2), 116-126.
- Blackburn, R. (1993). *The psychology of Criminal Conduct – Theory, Research and Practice*. Chichester: Wiley & Sons.
- Carr, T. (2008). *The Juvenile Court: The Undiagnosed, High-Functioning Asperger's Child; the Dilemma*. Paper presented at the International Association of Forensic Mental Health Services, Wien.
- Hare, J., Gould, J., Mills, R., & Wing, L. (1999). A preliminary study of individuals with autistic spectrum disorders in three special hospitals in England. Fra: <http://www.nas.org.uk/content/1/c4/38/68/3hospitals.pdf>
- Haskins, B. G. & Silva, J. A. (2006). Asperger's Disorder and Criminal Behavior: Forensic-Psychiatric Considerations. *The Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law*, 34(3), 374-384.
- Hejlskov Jørgensen, B. & Pedersen, L. (2004). Autismespektrumtilstande i en retslig kontekst – oversigt samt erfaringer fra klinisk praksis. *Autisme Bladet*, 4, 6-10.
- Katz, N & Zemishlany, Z. (2006). Criminal Responsibility in Asperger's Syndrome. *Israeli Journal of Psychiatry and Related Sciences*, 43(3), 166-173.
- Kramp, P., Lunn, V., & Waaben, K. (1996). *Retspsykiatri*. København: GadJura.
- Little, L. (2002). Middle-Class Mother's Perceptions of Peer and Sibling Victimization among Children with Asperger's Syndrome and Nonverbal Learning Disorder. *Issues in Comprehensive Pediatric Nursing*, 25, 43-57.

Mouridsen, S. E., Rich, B., Isager, T., & Nedergaard, N. J. (2007). Pervasive Developmental Disorders and Criminal Behaviour – A case control study. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 52(2), 196-205.

Pedersen, C. (under forberedelse). Is it fair to Autistic persons with psychopaths? Issues concerning two empathic developmental disorders within a forensic setting.

Raja, M. & Azzoni, A. (2001). Asperger's disorder in the emergency psychiatric setting. *General Hospital Psychiatry*, 23, 285-293.

Rogers, J., Viding, E., Blair, R. J., Frith, U., & Happé, F. (2006). Autism spectrum disorder and psychopathy: shared cognitive underpinnings or double hit?. *Psychological Medicine*, 36, 1789-1798.

Wahlund, K. & Kristiansson, M. (2006). Offender Characteristics in Lethal Violence with Special Reference to Antisocial and Autistic Personality Traits. *Journal of Interpersonal Violence*, 21(8), 1081-1091.

Widom, C. S. & White, H. R. (1997). Problem Behaviors in abused and neglected children grown up: Prevalence and co-occurrence of substance abuse, crime, and violence. *Criminal Behaviour and Mental Health*, 7, 287-310.

Woodbury-Smith, M. R., Clare, I. C. H., Holland, A. J., Kearns, A., Staufenberg, E. & Watson, P. (2005). A case-control study of offenders with high functioning autistic spectrum disorders. *Journal of Forensic Psychiatry & Psychology*, 16(4), 747-763.

World Health Organisation (1978). *International classification of diseases: Mental disorder. Glossary and guide to their classification (9th rev)*. Geneva: Author.

World Health Organisation (1992). *International classification of diseases: Mental disorder. Glossary and guide to their classification (10th rev)*. Geneva: Author. ✂